

25. říjen 2024, zvláštní rok, měsíc září jeden z nejmokřejších měsíců v historii a hned následující měsíc jeden slunečný den za druhým jakoby zima neměla vůbec přijít. Pro partu turistů z jedničky ideální příležitost pobývat v přírodě jen co to jde.

Kam tedy dnes vyrazit? Míst kde jsme ještě nebyli již moc nezbyvá ale vždycky se dá ještě nějaké najít. Vybral jsem **Přírodní park Střední Čechy** a v něm zajímavé místo, **obec Chotouň** s necelou dvoustovkou obyvatel. Řekli byste, nuda, co by se tam tak asi mohlo dít? A přece, vsadili tady na sport a ne ledajaký. Lyžování, rekreační, pro děti i dospělé. Mají k tomu podmínky. Již v obci se zvedá lesnaté území **Halíře** s nejvyšším vrcholem **Drnka 436 metrů**. Pro nenáročné ideální. Možná řeknete no jo, ale ve středních Čechách téměř nesněží, i to si vyřešili, nasněží si sami stačí když trochu mrzne.

Vystoupili jsme z autobusu a jsme na parkovišti pod lyžařským areálem.

Tak to tady vypadá v zimě. Ski areál Chotouň je vybaven třemi vleky, sněhovými děly, rolbou pro úpravu sjezdovky a osvětlením pro večerní lyžování. Součástí je dětský park s dopravním pásem a škola lyžování s výukou jízdy na lyžích a snowboardu.

My jsme ale nepřijeli lyžovat, je na to ještě dost času, nás láka podzimní příroda, zabarvující téměř vše zelené po celou škálu barev. Podzim umí dokonale namíchat pestrou paletu těch nejhřejivějších. Když na barevné listí stromů a keřů zasvítí slunce, jejich magická krása nás prý dokáže nabít energií a zlepšit náladu. Musíme toho dnes využít.

Pohoří Halíře je rozsáhlé zalesněné území porostlé smíšeným převážně bukovým porostem. Neznačená **zcela unikátní pěšina** leží na vrstevnici nad údolím zhruba ve výšce 320m/m. Opouštíme údolní cestu a začínáme stoupat.

Asi po tři sta metrech malý problém. Do cesty se nám staví po nedávných deštích rozvodněný potůček pramenící ve studánce Drnka. Jeho voda je sice údajně pitná ale bahno, které vytvořila na krátkém strmém úseku, bez trekových holí se tahle doslova klouzačka nedá sejít. Část naší „horské“ výpravy jak ji hezky nazvala Lydie se ale dnes vypravil bez nich, tak snad někdy příště. Nezbývá než se kousek vrátit na údolní cestu. Ta nás vede na rozcestí „Pod Drnkou“ a tady znovu stoupáme na tu kouzelnou pěšinu na vrstevnici ve výšce až 350 m.

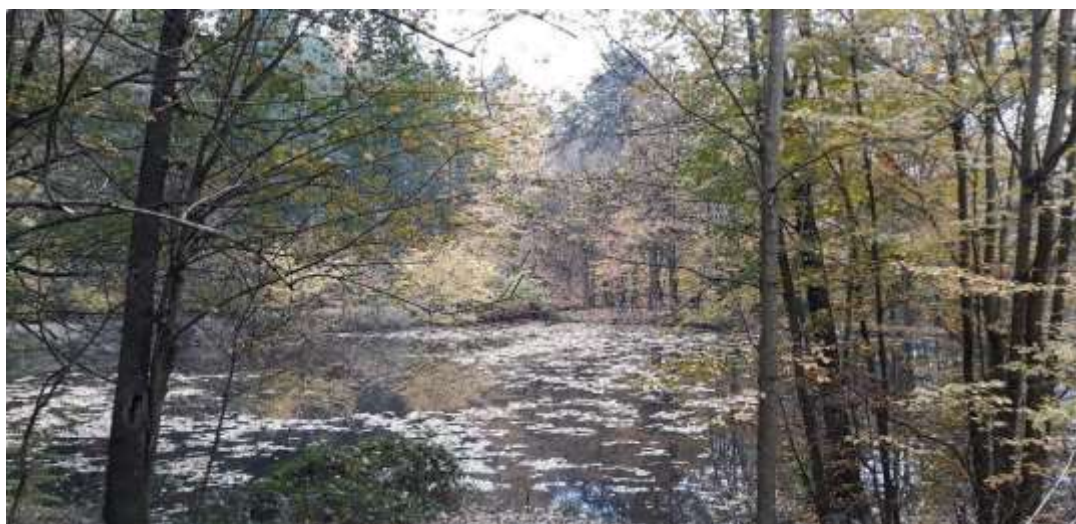
Že příroda barvami přímo rozkvetla je vidět na každém kroku. Ale proč se to tak děje a všechno se v přírodě na podzim mění? Důležité je denní světlo, teplota a srážky. Jejich kombinace ovlivní jak výrazné a jasné jsou podzimní barvy listů. Ta barevná škála je tak trochu věda, ta se nevejde do několika krátkých řádek.

Stezka na vrstevnici odhaluje přírodu v celé šíři, nově vysazené mýtiny, jednotlivé i více než stoleté buky solitéry, vyhlídky na protější straně plné rekreačních chat a může se objevit i překvapení, třeba kůň.

Z naší stezky je vidět hluboko pod námi v údolí Chotouňský potok a nad ním v protějším svahu chatová osada. Říká se tu Na Vráži. My po dalším kilometru vycházíme z lesa a cestou z kopce se kolem nás střídají chaty a rodinné domky vesnice Borek.

Jsme na konci vesnice a pod cestou na okraji lesa je nádherný Turyňský rybník. Stejnomený potok jej zásobuje vodou z kopců nad námi. Zlatavé listí na hladině a prorážející sluneční paprsky, co lepšího si přát? Jdeme dál podle potoka k cíli našeho výletu do lesů přírodního parku Střední Čechy a vlastně současně regionu Jílovska, kraje proslaveného těžbou zlata, ke **štole Halíře**. Jsme na místě, chvíle na odpočinek, rozkoukání, informace a pár fotek.

Štola Halíře je průzkumné důlní dílo z padesátých let minulého století s unikátním kosočtvercovým profilem daným strukturou uložených hornin. Původní důl byl dál a hlouběji, zlato se v tomto regionu těžilo v minulosti důlním způsobem. Práce na této štole byly asi ovlivněny záměrem obnovit těžbu. K tomu ale nikdy nedošlo.

Těžbu zlata a nejenom v tomto dole zmiňuje již Hájkova kronika v 16. století. Tehdy se důl jmenoval Haléřek. Byla to Rudolfinská doba a byla označována jako zlatá a nejen kvůli vytěženým tunám zlata ale i podpory vědy, astrologie a nejrůznějších oborů. Zlato se tady těžilo i mnohem dříve již za Keltů, tehdy se však rýžovalo na březích Sázavy. Důkazy na to jsou nálezy zlatých šperků těch dob. A když jsme u té Sázavy tak my od ní jsme teď pouhé dva kilometry a pomalu se vydáme směrem k ní do Borku na hlavní silnici k autobusu. Ještě společná fotka u kanceláře průvodců a vyrazíme.

Jsme na stanici, ale zdaleka není turistice konec, ano, ti co spěchají chvíli počkají na autobus, holky odolnější promyšlejí s mapou pokračování cesty. Půjdou po červené k rozhledně Pepř a potom na autobus do Jílového.

Hana a Vendula si přidaly další čtyři kilometry s výškovým převýšením 180 metrů. Rozhledna Pepř byla postavena v roce 2007 na kopci Pepř ve výšce 448 metrů. Je to vlastně telekomunikační zařízení s rozhlednou. Z 18 metrů nad zemí je vidět rozhledna na Blaníku, Praha, Vrcholky Brd i zvlněná krajina Povltaví. Samozřejmě při dobrém počasí.

V Chotouni, Borku a Jílovém v pátek 25. 10. 2024.

Výlet do Přírodního parku Střední Čechy

připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, zajímavé fotografie pořídily Hana Mašková a Lýdie Stoupová

